

Liliomok orrfacsaró illata csap bele az arcomba, de olyan szemtelenül, ahogy még soha. Épp ezt imádom benne a legjobban. Váratlan meglepetés a szaglószervemnek, ami elfeledteti az imént otthagyt lepratelepet.

Nagy szerencsém van, hogy édesanyám ezzel foglalkozott. A halála után a portált nem távolították el az otthonunkból. Egy ilyen tragédia után mégis ki merészkedne az idegen területre. Az emberek egyértelműen tudatták velünk, hogy nem kíváncsiak a fajunkra. Amit meg is értek, mivel olyan ostobák, hogy soha nem fogják megérteni a mi fajunk mitől felsőbbrendűbb az övéktől.

A kerten keresztül a tökéletesre nyírt pázsiton vágatok be a márványlépcsőkön a házunkba. Különleges hely, apám építette az anyám iránt érzett szerelme miatt. Őt ez az érzés inspirálta és csodát alkotott. El sem tudom képzelni, hogy valaha olyan hű társra talállok, mint amilyenben a szüleim lettek egymásban.

Szerencsére ebben az óriási szerelmi zálogban nem kell annyira egyedül éreznem magam. Van egy testvérem. Szemünk zöld, mint a mérge. Ezen kívül csak a nevetésünk az, amiben hasonlítunk. A világnézetünk és az egész lényünk teljesen különböző.

Kinyitom az ajtót, a tűző nap fényében megjelenik Ő. A csokoládébarna haja olvad az arcára. Kócos kis ördög és elképesztően jóképű, amit természetesen tud is magáról. Hiába vagyok én az idősebb, ő a magas, izmos, kedves. A genetika egyértelműen neki kedvezett.

—Elli, merre bókásztál? — Kérdezi mit sem sejtve.

—A beiratkozásunkkal kapcsolatban kellett intéznem néhány dolgot. — Ezzel nem hazudtam, hiszen tegnap, amikor ő nem volt otthon, én elmentem a Decameron intézetbe.

—Kellemes érzéseim vannak az egyetemmel kapcsolatban.

—Nolen, mivel nem neked kell intézned minden nyamvadt papírmunkát, így valóban, neked kellemesnek hathat az a rengeteg szabadidő, amiben az egyetemi élet tökéletességéről fantáziálhatsz.

—Mindenkinek megvannak a saját kötelezettségei. — Kuncogja.

A szüleink halálával a fejem fölé tornyosultak a teendők. Intézhetek mindent, ami vele kapcsolatos és saját magamért is felelősséggel vagyok, holott egy horzsolást is anyámnak kellett helyretennie rajtam és vigasztalni. Hirtelen kellett megtapasztalnom a felnőtt élet keserűségeit. Nekem kellett erősnek lennem, nem láthatta mennyire gyenge is vagyok valójában. Mi maradtunk egymásnak, a szerelmük gyümölcsei ebben a hatalmas szerelmi zálogban.

Kétségkívül ő az egyetlen, aki betölti ezt a hatalmas űrt a szívemben. Bármit megtennék érte, ő az egyetlen, aki miatt élek.

—Tudom, nem te tehetsz erről, ezek az én problémáim.

—A Mi problémáink. — És most olyan szorosan ölel, hogy egy virágszirom sem fér kettőnk közé.

—Akkor nem jössz el velem holnap az iskolába átvenni a tankönyveinket? — Kérdem mosolyogva, számítva a válaszra.

—Tudod, én a lelki támogató vagyok, a biztató testvér szerepét töltöm be ebben a kapcsolatban.

— Feleli ismét kihúзва magát a teendők alól. — Amúgy meg legyek csak nekik meglepetés.

—Mert az aztán nem feltűnő, hogy minden könyvből kettőt viszek és a te neved is rajta van a jelentkezési papírokon...

—De azt nem tudják milyen piszkosul jóképű vagyok. — Kacsint egyet virgoncul.

—Igazad van, inkább ne gyere velem, mert nagyot fognak csalódni. — Nevetve megveregetem a széles vállát, de lábujjhegyre kell állnom, hogy ez sikerüljön.

Elfogyunk a nevetésben és ezt szeretem a kettőnk kapcsolatában, az önfeledt, fulladozó kacagást. Nagyon rossz a humorom, amit csak az Ashwyck család tagjai tudnak értékelni. Jelen helyzetben már csak az öcsém, de azt hiszem ő elég is nekem.

—Mi van a kezében?

Basszus, el is felejtettem hogy a kártyák már szétizzadtak a tenyeremben és levegőért könyörögnek.

—Ez? —Most lebuktam, menteni kell a menthetetlent. — Csak az utcán találtam...

—Ugye nem azt akarod mondani, hogy ilyen ócska játékszerekre akarod pazarolni a drága idődet. —Nevet fel, de olyan keservesen, hogy szinte sírásba folyik.

—Történetesen, a drága időm, amit emlegetsz, amiből amúgy alig van szabad, nos azt azzal töltöm, amivel csak akarom. Minekután én sem szólok bele...

—Tudom, megértettem Elli. —Vág a szavamba.

A fene sem tudja, de ha az ő dolgairól kezdek érdeklődni mindig elhallgattat. Engem ugyan az sem érdekelne ha orgiákra járna titokban ahol felajzott férfiak és nők társaságában tengetné a napjait. Egy dolog érdekel, hogy tudjak róla. Néha észreveszem, hogy kezdek olyan lenni, mint

anya. Nem tud olyat tenni ez a kis nyavalyás, amiért haragudnék rá. A feltétel nélküli szeretet nem sokunknak az erénye, de szerencsére én az ő irányába bővelkedek benne. Pedig elég sok butaságot csinált már, amit anya hozott helyre. Apa nem sokat tett hozzá a nevelésünkhöz, de anyánk iránt érzett szeretete, olyan végtelen volt, hogy a kedvéért néha érdeklődött felőlünk. Nem arról volt szó, hogy nem szeretett bennünket, csak nehezen fejezte ki az érzéseit. Képességéből adódóan alkotott a kedvünkért. Én megbocsátottam neki, hogy sosem mondta ki, hogy szeret bennünket, nem adott jóéjt pusztit és nem ölelt át úgy igazán. Nolen már nem olyan elnéző az irányába, ő ezt nem tudja elfelejteni és fáj neki. Apánk hideg és számító volt, pont mint én, de én törekszem arra, hogy jobban kifejezzem az érzéseimet. Ez azok irányába a legnehezebb, akiket a világon a legjobban szeretek. Nem szeretek sírni.

—Mikor költözünk be a Decameronba?

Ja valóban, a Decameron egy bentlakásos iskola, ami nem is baj, tekintve, hogy itt mennyire egyedül vagyunk. A szüleink miatt kerültünk be, az Ashwyck család ősi és nagy tekintéllyel rendelkezik. Alapvetően csak azok juthatnak be, akik a legerősebb képességekkel rendelkeznek, de a nagy múltú családok gyermekei felvételi nélkül, egyenes úton nyernek felvételt az intézménybe. Már számítok rá, hogy egyből ki leszünk nézve, bizonyítanunk kell a rátermettségünket de nem a tanároknak. Idegen, velünk egykorú, öntelt majmoknak. Tekintve, hogy senki nem tudja, hogy nem rendelkezek különleges képességgel, nem fogok túl nagy előnnyel indulni.

—Vasárnap indulunk, tehát addigra szedd össze magad. Nem szeretném a szombat estémet azzal tölteni, hogy a bűdös, lyukas gatyáidat pakolászom.

—Nem is bűdösek!

—Valóban nem, mert kimosom őket, de a lyukasba nem köthetsz bele!. Akkora tályog van az egyik alsódon, hogy a heréd is kifér rajta. — Kuncogok az orrom alatt.

—Ha annyira zavar, foltozd be. A herémet meg hagyd ki ebből. — Kap a nadrágjához, mintha a nemi szervének fülei lennének és hallották volna a gúnyos megjegyzésem.

—Ó, én kérek elnézést. Menj el a szabóhoz, hozz pár alsót, nem kívánom a rongyosra fingott nadrágaidat foltoztatni.

—Azt hiszem ezt a feladatot meg tudom ugrani, drága proli nővérem.

—Reméltem is, drága piperkőc öcsém.

-

A nap hátralévő részét csomagolással töltöttem. Apám szerencsére tökéletesen kiképzett a közelharcra, így kompenzálva képességem hiányát. A dolgozószobájába tartok, ami az emeleten helyezkedik el. A második szoba ajtaja mögött minden úgy van hagyva, ahogy hat hónapja édesapám az utolsó éjszakáján hagyta. A söröskorsók porosodnak az üvegvitrinben, amit anyám minden útja után az emberek világából hozott. Gyűlölöm őket, nem nyúlok hozzájuk. Minden korsó emlékeztet a végzetükre.

Az íróasztal a hatalmas ablaknál helyezkedik el, óvatosan kihúzom a második fiókot, amiben egy kód rejlik.

Ellanak az iskolai éveikhez.

Éld túl.

Azta apa, köszönöm a biztató szavakat. Sosem hazudtolja meg önmagát.

A ház alagsorában van egy küzdőtér edzőteremmel egybekötve, apával ebben a helységben gyakoroltunk, mindig mondta, hogy van egy titkos szoba ott, ahova csak akkor mehetek be, ha elkezdem a tanulmányaimat a Decameron intézetben. Most eljött az idő, de ő már nincs velem, hogy megmutassa, hogyan kell használni a fegyvereket, amiket nekem készített. Nolen boldogul a képességével, de nekem el kell sajátítanom a fegyverek használatát, így ő nem is tud erről, ez apával a mi kis titkunk.

Beírom a számsort a fekete ajtó lakatjába, az ajtó könnyedén kinyílik. A sötét szoba falán sorakoznak a veszélyesnél veszélyesebb fegyverek. Elsőre körbe nézek, de nyilván még használati utasítást sem hagyott, nem hogy egy érzelmektől túlfűtött levelet, amiben leírja, hogy mennyire szeret bennünket. Ez nem az ő stílusa, és hiába gondolok erre, ha ő sem gondolta volna, hogy nem jön vissza hozzánk.

Megnézem a fegyvereket, mindegyiknek éles ametiszt pengéje van, amitől egyenesen eláll a lélegzetem. Elmorzsolok egy apró könnyecseppet, mivel édesapám úgy néz ki mégis ismert valamennyire. Kivétel nélkül mindegyikbe bele van gravírozva a monogramom.

Megakad a szemem az egyetlen fekete kardon, ebbe más van írva.

N.A

Az alagsorból felhozom az összes fegyvert kivétel nélkül, nincs sok időm kitalálni, hogy hogyan kell őket használni, de minden alkalmat gyakorlásra kell fordítanom.

Az emeleten lévő szobám felé veszem az irányt, útközben megeszek néhány szem epret. A hatalmas szemekből úgy hull alá a vörös nedv cseppeket hagyva maguk után, mint a vér.

-

A szobám tele volt a régi barátaimmal készített közös fényképekkel, viszont ezen a meleg, nyári hajnalon hivatalosan is három éve nincsenek barátaim. Hamar túltettem magam rajta, hogy őket más utakra sodorta az élet, még a szüleim halála miatt sem írtak nekem. Nem mintha szükségem lenne azokra a plusz sajnálkozó szemekre. Abból kaptam eleget.

A nap betűz a szobámba. A sötétséget sokkal jobban kedveltem, de tudtam, hogy ma egyedül a nap fog tudni kikeltetni az ágyamból. Van valami különös taszítás a sugarakban, mintha azt súgnák, ma ne kelj fel, eddig is kibírtad az egyetem nélkül, nincs szükséged további oktatásra. Éveket hagytam ki, mindenki fiatalabb lesz nálam. Össze leszek zárva egy csapat felajzott tinivel, ami tekintve, hogy már ezen korszakom hivatalosan is lezárásra került, nem javítja az előnyeimet

Csupán egy bőröndöt vihetünk az iskola falain belülre, hogy még véletlenül se érezzük magunkat otthon. Ez egy kiképzés a túlélésre. Kevesebb szerencsével a halálra, ahol nem kell, hogy elkényelmesdj.

Nekem nem okozott gondot, hogy elférjek, sőt, rengeteg helyem maradt így Nolennek is maradt helye, hogy hozzám is pakolhasson, mert abban biztos voltam, neki bizony nem lesz elég egy bőrönd...

Lepakoltam az előtérbe az egy szem táskámat, már csak az öcsémet várom. Hirtelen eszembe jut, hogy a pár napja az üres ígérekkel megvásárolt kártyáimat fent hagytam a szobámban. Őszintén nem tudom, mi az, ami úgy vonzott hozzá, ha nem is vettem elő az elmúlt időszakban. Felszaladtam a márványlépcsőn. Az eper nedvének száraz cseppjei még mindig foltokban szűrják a szememet. Az édes illata még mindig itt van az orromban, amitől mosolyra húzódnak az ajkaim. Nem fogom feltörölni. Kell valami, ami haza vár engem egy év múlva. Egy ilyen kedves étel juttatja eszembe az ereimben szorgosan lüktető vért. Az ajtón belépve még mindig ott van a pakli, ahol hagytam. Az ablakpárkányban ott csücsül egy szelenit faragványon, amibe mind a tizenkét horoszkóp szimbólumát belevésték. Miért várom el egy több mint százéves misztikus tárgytól, hogy az ásványon majd megtisztul és a Hold majd feltölti energiákkal? Ravaszabbnak látom, mint eddig bármelyik nőt és telhetetlenebbnek, mint az összes férfit együtt. Ez teszi vonzóvá az egész jelenlétét. Határozottan nem kéne ennyire tetszenie. Megragadtam minden lapot és becsúsztattam a nadrágon zsebébe a szelenittel együtt és lerobogtam.

Nolen már ott várt, önelégült mosollyal az arcán.

—Na kire kell megint várni?

—Szokásosan fent hagytam valamit.

—Jól mondod, *szokásosan*.

—Ha átlépjük a portál kapuját egy évig nem jöhetünk vissza, biztosan mindent elraktál?

—A hajlakkom megvan, a többi nem számít.

Hirtelen eszembe jut az apánk által készített obszidián kard.

—Van egy ajándékunk a számodra.

—Kivel adnál te ajándékot, ha nincs is már se barátunk, se családunk?

—Az eperfoltokkal a márványpadlón.

Összeszorul a szívem, érzem ahogy apám marka szorítja, hogy most nem szabad megtörni Ella. Te vagy az erősebb, a rideg nővér.

—Bontsd ki.

Átadom neki a hatalmas tárgyat, ami tökéletesen az ő méreteihez lett tervezve. Óvatosan kinyitja a tokot, ami szintén olyan gondosan volt tervezve, mint maga a lényeg, ami mindig a részletekben rejlik. Bátram mondhatom, hogy ez apánk főműve. Készíthetett nekem rengeteg fegyvert, szebbnél szebb markolattal a kedvenc ásványomból. Ez az egy többet ér mindegyiknél. Egy vallomás. Apától fiának.

—Ne... Nem hiszem el, még mindig próbálkozol?

Nevetve földhöz vágja a fegyvert.

—Mi a baj?

—Azt hiszed Johnatan halála után megbocsátottam?

—Nem értelek. — Pontosan értem.

—Ezerszer tekintett rád büszkén, míg én a háttérbe húzódva anyám kezét szorítottam. Soha nem felejttem el a tenyeremről lecsorgó izzadságot. Sosem szeretett és ezt te pontosan tudod. Minden este azzal a gondolattal feküdtem le, hogy ma nem sikerült elnyernem a szeretetét, de minden reggel azzal keltem, hogy ma újra megpróbálom. Úgy ment el, hogy nem hagyott nekünk semmit, csak egy üres házat, család nélkül, ami így már nem lehet az ő műremeke. Most mégis képes vagy kiszúrni a szememet ezzel a kardal? Mintha a túlvilágról is azért könyörögne, hogy újra bízzak és minden nap bukjak el. — Mondja határozottan, vitát nem tűrve.

Nem hibáztatom, apánk valóban nehezen fejezte ki az érzéseit. Senki sem tudhatja nálam jobban, mivel ez az egyike a személyiségének, amit örökölttem és nekem ebben jobbnak kell lennem nála. Anyánk halálakor mondtam ki először Nolennek azt, hogy szeretem. A vállamon zokogott, ő abban a pillanatban elvesztette minden hitét, szeretetét és reményét. Az okot, amiért minden nap felkelt és végig szenvedte a napot, hogy este láthassa az Édesanya megfáradt arcát. Amikor kimondtam a világ legnehezebb szavát csak még jobban sírt, végeláthatatlanul, de akkor egy pillanatra a büszkeségtől, hogy akármennyire is hasonlíthatok apára én megpróbálok egy kicsit jobb lenni.

Kilépett a házból, én kivettem néhány ruhát a bőröndömből és beleerőszakoltam a kardot. Nem engedhetem, hogy apánk emlékéből ennyi maradjon, tudtam, hogy nem fogja bevallani nekem, de magának lehet, hogy hiba volt, hogy itthon hagyta a kardot. Nálam lesz, ha meggondolná magát.

A kertünkben virágzik a hortenzia, a világ összes színében pompázik, egészen a labirintus bejáratáig. Mi ketten csukott szemmel is átrohanhatunk rajta. A bokrok levelének minden kis apró részletét ismerjük.

A portál előtt gyöngéden rám mosolyog. Annyira szeretem őt, hogy fáj kimondani. Ő jelenti számomra az életet. Ő az otthonom, nem ez a ház. Ha ő velem van, többé nem didereg a lelkem.

Lépnünk kell. Még utoljára magamba szívom a liliomok gyilkos illatát. Vadul tör utat magának az édes keserűség.